

SĂNNICOLAU MARE

Sediul consiliului local:

Sănnicolau Mare, str. Republicii nr. 15,
telefon 0256/370366; fax 0256/370350;

Adresă pagină internet:

<http://www.sannicolau-mare.ro>

Coordonate:

46°4' 20" lat. N;
20°37' 46" long. E;

Repere istorice:

1217-1256 - în mai multe documente ale vremii apare numele de **Sân-Nicolau** ca o așezare aflată în zona de azi a orașului;
1247 - localitatea este atestată documentar cu numele de **Zent Miklous**;

1332 - Sănnicolau Mare este menționat în Registrul dijmele papale ca proprietate a episcopiei catolice de Cenad, cu numele de **Santus Michael**;

sec. XVI-XVII-lea - în localitate exista o cazarmă otomană (cu școală de ieniceri), desființată în 1701, după sfârșitul războiului dintre habsburgi și otomani (1683-1697);

1724 - localitatea devine oficiu administrativ erarial, apoi reședință de plasă;

24 februarie 1749 - se naște **Révai Miklós**, preot piarist, filolog și profesor universitar (d.1.04.1807);

1750 - în Sănnicolau Mare au fost colonizate mai multe familii slovace;

1752 - sunt colonizate aproximativ 40 familii germane de meșteșugari (fierari, țesători, pantofari, morari, dar și țărani grădinari);

-șvabii au dezvoltat așezarea Sănnicolau German, încorporată mai târziu în oraș;

1765 - viitorul împărat **Iosif al II-lea** vizitează orașul și-i scrie mamei sale, Maria Theresia, cât de impresionat a fost de felul în care se dezvoltase Sănnicolau, prezicând un viitor strălucit localității bănățene;

1787 - așezarea primește privilegiul de a organiza târguri ocazionale;

1799 - începe construirea Școlii inferioare de agricultură de către contele **Cristofor Nako**;

-este descoperit vestitul **Tezaur** (supranumit „**Comoara lui Attila**”);

1830 - învățătorul **Simion Andron** înființează un cor țărănesc, desființat în 1848 din cauza participării coriștilor la revoluție;

1834 - s-a născut **Heim Peter**, inginerul care a realizat rețeaua de poștă și telegraf a Ungariei (d.1904);

1837 - Sănnicolau Mare primește dreptul de a organiza piață săptămânală;

23 octombrie 1853 - s-a născut scriitoarea **Emilia Lungu Puhallo** (d.16.12.1932);

1874 - s-a născut **Atanasie Lipovan**, compozitor, dirijor de cor, folclorist (d.1947);

25 martie 1881 - s-a născut compozitorul **Béla Bartók** (d.26.09.1945),

1883 - se înființează primul spital, printr-un gest filantropic făcut de contele Nako;

1884 - este înființat gimnaziul de stat; -s-a născut **Herman Lipot**, pictor, profesor (d.1972);

5 septembrie 1904 - se naște **Gheorghe Cotoșman**, preot, profesor la Seminarul Teologic din Caransebeș (d.12.01.1977);

1911 - s-a descoperit pe strada Victor Babeș o inscripție romană, care dovedește existența unui monument funerar ridicat de către gornistul Legiunii a XIII-a Gemina **Aurelius Firminus** în memoria lui **Marcus Aurelius Timo**;

07.1919 - 6 000 de cetățeni sânmiclăușeni participă la intrarea în oraș a unei companii din Regimentul de Infanterie Brașov;

1925 - în fața gimnaziului de băieți este ridicat monumentul lui Mihai Eminescu, prin străduința directorului **Teodor Bucurescu**;

1928 - localitatea este comună și va ajunge sediu de plasă;

25 ianuarie 1931 - se naște **Ion Hobana**, poet, prozator S.F., eseist; (d.22.02.2011);

12.05.1935 - în prezența a peste 25 000 de tineri, a fost inaugurat stadionul Societății de educație fizică „**Șoimii României**”;

13 mai 1936 - se naște **Francisc Baranyi**, medic, deputat (1990-1992, 1992-1996, 1996-2000), fost ministru al sănătății;

-Sănnicolau Mare avea 2603 case, grădiniță de copii, școală primară, gimnaziu de fete, de băieți, școală confesională ortodoxă sârbă, școală confesională romano-catolică, două coruri bărbătești, trei coruri mixte, casă națională, monument al eroilor, societatea „Șoimii României”, societatea misionarilor romano-catolici, reuniunea doamnelor germane, etc;

13 aprilie 1940 - se naște poetul **Marcel Turcu**;

26.06.1942 - Sănnicolau Mare devine oraș, prin unirea comunelor Sănnicolau Mare și

SÂNNICOLAU MARE

Sânnicolau Mare German;

30 iunie 1944 - se naște **Hans (Johann)****Dama**, scriitor, profesor la Universitatea din

Viena, Institutul de Romanistică;

1.05.1945 - 10 000 de oameni au

sărbătorit Ziua Internațională

a Muncii;

29 ianuarie 1947 - senaște **Octavian Doga-****ru**, fizician, numismat,

deputat (1990-1992);

11.06.1948 - sunt națio-

nalizate fabrica de piele,

Moara comercială, Moara

Bachman, Fabrica de că-

rămidă și Fabrica de cânepă;

29 septembrie 1949 - se naște**Gheorghe Funar**, economist, profesor, pri-

mar al municipiului Cluj-Napoca (1992-

2004), senator (2004-2008);

1951 - 191 de familii de sânniclăușeni (ro-

mâni și sârbi) sunt deportate în Bărăgan;

7 octombrie 1951 - se naște **Kremm Wer-****ner**, scriitor, critic și traducător, publicist;**1951** - localitatea este reședință de raion în

Regiunea Banat;

9 august 1952 - se naște **Ioan Romoșan**,

prof. univ. dr., medic primar, ;

1953 - se naște **Anton Sterbling**, sociolog,

profesor la Universitatea de Poliție din Saxo-

nia (Germania);

23 noiembrie 1954 - se naște **Georgeta****Medinski**, artist plastic;**11 martie 1955** - se naște scriitorul și ziaris-tul **Dușan Baiski**;**9 martie 1958** - se naște pianistul **Dragoș****Mihăilescu**;**1968** - comuna primește statutul de oraș;**19 iulie 1979** - se naște **Goran Mrakitsch**,

poet și ziarist;

2001 - este înființată "**BartókTarsasag**",

(Asociația culturală "Pro Bartók");

2002 - în sud-vestul orașului este construitun **kartodrom**, conform pentru desfășu-

rarea competițiilor naționale și internațio-

nale;

2003 - apare "Albumul orașului Sânnicolau

Mare" (editie multilingvă);

2004 - se constituie **Asociația culturală****Révai Miklós**;**07.2004** - este înființată Liga Dreptății

împotriva Abuzurilor și Corupției din Ro-

mânia;

8.09.2007 - apare "Monitorul Consiliului

Local Sânnicolau Mare";

2008 - apare "Monografia

Orașului Sânnicolau

Mare";

2009 - are loc prima edi-ție a "**Balului Pensio-****narilor**";**3.10.2009** - aflat în viz-

ită la Sânnicolau Mare,

preșe-dintele **Traian****Bănescu** își anunță candi-

datura la un nou mandat prezi-

dențial;

2010 - are loc prima ediție a Raliului stradal;**12.2010** - apare revista "**Noi**", realizată de

elevii Liceului Teoretic "Ion Jebeleanu";

25.05.2012 - are loc "Sărbătoarea Rromilor";**11.2013** - pe malul Arancăi este realizat un

parc de fitness;

26.01.2014 - a avut loc deschiderea oficială

a Bisericii Creștine Baptiste "Nadejdea"

(pastor, **Liubomir Novacov**);**Populația stabilă la 1 ianuarie 2012 - total****= 12 312 persoane, din care:**

- masculin = 5922 persoane

- feminin = 6 390 persoane

Numărul locuințelor la 1 ianuarie 2013 =**4 862****Instituții școlare:** Liceul Teoretic „Ioan

Jebeleanu”; Liceul Tehnologic „Cristofor

Nako”; Școli gimnaziale: două; Grădinițe: 4;

Instituții sanitare: Spital; Policlinică; Dis-

pensar medical; Cabinete medicale (zece);

Farmacii umane (zece);

Instituții culturale: Casa de Cultură; Aso-

ciația Culturală „Pro Bartók”; Muzeu; Bi-

bliotecă (fondată în 1951);

Baze sportive și de agrement: Sală de

sport; Ștrand;

Biserici: Biserica greco-catolică; Biserica

ortodoxă sârbă (1787); Biserica romano-

catolică (1824); Biserici pentecostale: două;

Biserica baptistă (1908);

Ruga: Zilele orașului Sânnicolau Mare (8-9

septembrie - Ruga); Kirchweih (octombrie).

CETĂȚENI DE ONOARE

Ioan Romoșan, Michael Maringer, Gianfranco Zoppas, Giovanni Polesello (2000); Béla Bartók (post mortem, 2006); Ioan Gherga (2008), Elena Gabriela Udrea (2010)

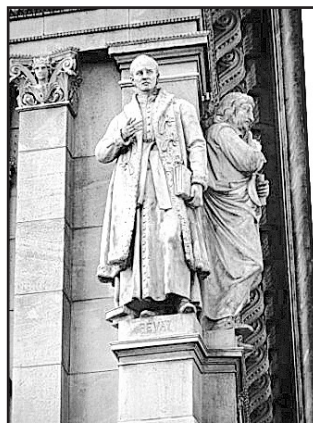
SĂNNICOLAU MARE

SAVANTUL RÉVAI

Révai Miklós s-a născut la Sănnicolau Mare la 24 februarie 1749/50, într-o familie cu venituri modeste. Ambițios, dornic de cunoaștere, **Révai** își începe

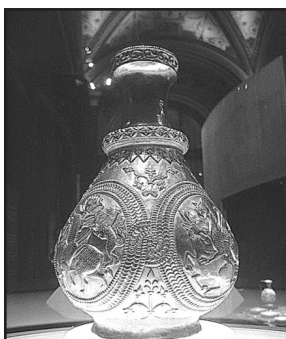

studiile la Cenad. Urmează apoi 6 ani de liceu, la cel piarist din Seghedin, dar și în alte localități. Este pasionat de lingvistică, știință pe care o aprofundează la Viena și Graz. În 1769 devine călugăr la Kecskemét, iar la 9 iunie 1771 este hirotonisit la Oradea. Predă matematica, retorica, latina, desenul. Preot piarist, filolog și profesor universitar, Révai este considerat o

figură de marcă a iluminismului maghiar, meritele sale fiind recunoscute de către Academia Maghiară, care l-a primit printre membrii săi. De altfel, el a fost cel care în anul 1790 reia încercările pentru înființarea unei academii (Révai înmânase la anul 1784 împăratului Iosif al II-lea un proiect cu privire la înființarea unei asociații de știință, cea care va deveni mai târziu Academia Maghiară). Lingvist de prim rang, lui Révai Miklós i se atribuie punerea bazelor științifice ale metodei comparativ-istorice, aceasta înaintea lingvistului german **Iacob Grimm**. Vorbea, în afara limbii maghiare, germana, latina, greaca veche, ebraica, italiana, franceza. Director al Școlii de desen din Győr (un gimnaziu din Győr poartă azi numele sânniclaúșanului), în 16 august 1802 este numit profesor de limba maghiară la Universitatea din Pesta, unde predă cinci ani și jumătate unui număr de 74 de studenți. Trece la cele veșnice la 1 aprilie 1807, la Budapesta.

Episcopia romano-catolică din Timișoara se află în posesia unui manuscris Révai din anul 1786, o elegie scrisă în limba latină care cuprindea și următorul îndemn: „**Pământul natal să-ți fie sacru. Străduiește-te să-i faci cinste, să-i fii de folos.**” La Sănnicolau Mare i s-a ridicat un monument în anul 1893. Mutat din locul inițial în fața fostei școli de băieți (1897), monumentul a rămas acolo până în 1925, când basorelieful de bronz închinat lui Révai (lucrare a lui Holló Barnabás, finanțată de Csaplár Benedek, biograful lui Révai) a fost îndepărtat, de atunci soclul susținând bustul lui Mihai Eminescu. În anul 2007, la 200 de ani de la moartea sa, în semn de omagiu i s-a dezvelit savantului bănățean o placă comemorativă în incinta bisericii romano-catolice din Sănnicolau Mare. Pe clădirea Academiei Maghiare din Budapesta Révai Miklós are o statuie realizată de sculptorul Izsó Miklós (foto, sus).

DE LA TEZAU,
LA TRONUL LUI ATILA

La 3 iulie 1799, un țăran din Sănnicolau Mare, **Sava Vuin**, care săpa în curtea casei pentru a planta viță-de-vie, a descoperit o comoară fabuloasă formată din 23 de obiecte de aur: ulcioare, farfurii, cupe de băut, pocale ornamentate cu capete de animale sau înfățișând diverse scene de luptă, obiecte lucrate în aur de 20 și de 22 de carate. Comoara din Sănnicolau Mare, considerată printre cele mai importante din evul mediu timpuriu, a ajuns la Muzeul de Artă și Istorie din Viena. Al cui a fost, de fapt, tezaurul? Una dintre variante spune că valoroasa comoară ar fi aparținut ducelui Ahtum, un urmaș al voievodului Glad, care fusese botezat în credința ortodoxă la Vidin. Aliat al Imperiului Bizantin, aliat cu oastea bulgarilor și sprijinit de valahi, Ahtum era ducele (conducătorul) unei zone care corespunde Banatului istoric. Ducele român

SÂNNICOLAU MARE

ar fi ascuns tezaurul înainte de a fi fost răpus într-o bătălie cu regele Ștefan I al Ungariei în anul 1002. Unii istorici cred însă că cele 24 de piese din aur de calitate deosebită ar fi fost lucrate în sec. al VIII-lea în atelierele imperiale bizantine de la Constantinopol. O altă variantă ia în discuție ideea că tezaurul ar fi fost al bulgarilor din perioada în care Banatul a fost stăpânit de țaratul bulgar, supoziție susținută și de Ion Lotreanu în „Monografia Banatului” din 1936. Lotreanu crede că tezaurul ar fi aparținut unui voievod bulgar, cu numele Kabar.

Nici ipoteza că tezaurul de la Sânnicolau Mare ar fi aparținut goților, unor populații germanice sau hunilor, nu a fost ignorată. De altfel, există o legendă care duce originea comorii descoperite de Sava Vuin către anii 380-453 e.n. Pe atunci Sânnicolau Mare se afla în subordinea cetății Morisena (Cenad), cetate despre care unii cercetători cred că ar fi fost capitala hunilor în Europa, că aici s-ar fi aflat reședința lui Attila, cel supranumit „Biciul lui Dumnezeu” pentru cruzimea arătată față de popoarele învinse. Legenda spune că tronul din aur al lui **Attila** ar fi fost îngropat la intrarea în Sânnicolau Mare dinspre Cenad, în albia schimbată a pârâului Aranca, povește care aduce aminte de cea legată de comoara regelui Decebal, îngropată, se spune, în albia schimbată a râului Strei. Pe acest domeniu al fantasticelor povești istorice, Sânnicolau și Cenadul se află la concurență cu insula Torcello de lângă Veneția. O legendă a locului spune că aici, la Torcello, în apropierea catedralei Santa Maria Asunta, fondată în anul 639, se afla „caregonul”, ceea ce în dialect venet înseamnă scaun de piatră, despre care aceeași legendă spune că ar fi fost tronul lui Attila (probabil doar scaunul de piatră al unui episcop local).

Demersurile făcute de intelectualii din Sânnicolau Mare în perioada 1920-1940 pentru aducerea comorii la ea acasă nu s-au soldat cu un rezultat pozitiv. Oficialitățile locale au obținut, totuși, în vara anului 2010, o copie după copia autenticată a celebrei comori expusă în Muzeul Național de Istorie al Bulgariei de la Sofia.

DOAMNA
PUHALLO

Emilia Lungu s-a născut la Sânnicolau Mare, la 23 octombrie 1853, ca fiică a publicistului lugojan Traian Lungu. Studiile elementare le face în orașul natal, iar liceul la Timișoara. Colaborează la revistele „Familia” și „Biserica și Școala”. În anul 1872, Emilia Lungu a fondat la Timișoara prima reuniune de femei din Banat: „Reuniunea Damelor”. Avea atunci doar 18 ani.

Sprrijinită de doctorul **Pavel Vasici-Ungureanu** și de episcopul **Ioan Mețianu** din Arad, Emilia Lungu a reușit să înființeze școala de fete de la Izvin, în anul 1874. Este numită învățătoare în noua școală, devenind astfel prima dascăliță româncă din Banat. A predat la Izvin doi ani. Urmează în paralel cursurile Preparandiei din Arad, primind titlul de învățătoare în anul 1878. Se întoarce însă la Timișoara, la rugămintele mamei sale. Colaborează acum la diverse ziare și reviste (folosește mai multe pseudonime: „Bănățea-

nul Moș”, „Bănățeanul Călător” sau „Bănățeanul June”).

Se căsătorește (1887) cu locotenentul de husari **Isac Puhallo**, provenit dintr-o familie nobilă croată. Emilia și Isac se stabilesc pentru scurt timp la Sarajevo, apoi la Mostar, acolo unde soțul ei își află sfârșitul în anul 1891. După ce îi moare unicul fiu, Emilia Lungu Puhallo se reîntoarce la Timișoara, în Banat. De acum, începe să publice intens în reviste: articole, foiletoane și nuvele, așa cum au fost „**Dumineca**” (studiu social), „**Fica învățătorului**” (nuvelă istorică), „**Voluntarul**”, „**Rezervistul**”, „**Vagabondul**”, „**Caisinele**”, „**O pildă**”, „**Niculae Țărcovnicul**”, „**Călătoria prin Bosnia-Hertzeșgovina**”, „**Istoria școalelor românești din Timișoara**”, „**Istoria primei școale românești de fete din Banat**” etc., dovedindu-se astfel că îndemnul făcut în adolescență de unchiul ei, poetul comloșan **Iulian Grozescu**, acela de a se preocupa de literatură, era unul întemeiat. Trece la cele veșnice în 16 decembrie 1932, la Timișoara, nu înainte de a fi decorată de Regina Elisabeta cu ordinul „**Steaua României**”. Este înmormântată în cimitirul din Calea Buziașului din Timișoara.

SĂNNICOLAU MARE

BARTÓK - COMPOZITOR,
PIANIST, FOLCLORIST

Béla Viktor János Bartók s-a născut la 25 martie 1881, la Sănnicolau Mare. Béla începe să studieze pianul la vârsta de cinci ani, iar la unsprezece ani concertează în public. Intră la Academia de Muzică din Budapesta la 18 ani (1899). Este influențat de Richard Strauss și tradiția muzicală germană, reflectată în poemul simfonic în zece părți „**Kossuth**”. În anul 1904 a compus Op. 1, o „Rapsodie” pentru pian și orchestră, lucrare ce va câștiga, la Paris, al II-lea loc în cadrul concursului Rubinstein. Descoperă coabitarea în folclorul maghiar a mai multor categorii de cântece populare: în stil vechi, cu melodie pentatonică, în stil nou, cu moduri mixte și game heptatonice, dar și o categorie mixtă, în care se combinau cele două elemente.

În 1906 scoate colecția „**Douăzeci de cântece populare maghiare**”. Compune „Portrete” (1908), „Bagatele” (1907), primul „Cvartet de coarde” (1908), opera „Castelul lui Barbă-Albastră” (1911), baletul-pantomimă „Printul de lemn” (1917), baletul „Mandarinul miraculos” (1919), „Cantata pro-

fana” (1930), primul dintre cele două Concerte pentru pian (1926 și 1931), patru „Cvartete de coarde (1927, 1928, 1934, 1939), „Sonata pentru două pianе și percuție” (1937), „Muzica de coarde, percuție și celesta” (1936), „Concertul pentru vioară nr. 2” (1936) și „Divertismentul pentru Orchestra de coarde” (1939). Se stabilește în SUA în anul 1939, lucrând în cadrul Universității Columbia până către sfârșitul vieții. În anul 1924 a fost decorat de către Ferdinand I, regele României, cu ordinul „Bene merenti” clasa I. Primește premiul „Enescu” și devine membru al Societății Compozitorilor Români. Franța îi acordă „Legiunea de onoare” (1931). Trece la cele veșnice în 26. 09.1945 la New York. Consiliul Mondial al Păcii i-a decernat titlul de membru onorific post mortem (1955). Membru post mortem al Academiei Române (1955). În 1993, în orașul natal i s-a dezvelit un bust, iar o stradă îi poartă numele. Din martie 2006 este Cetățean de Onoare (post mortem) al orașului Sănnicolau Mare.

STEAUA DIN METROU

La câteva zeci de metri de Staatsoper (Opera de Stat) din Viena, instituție care l-a avut ca director vreme de optsprezece ani (1992-2010) pe timișoreanul **Ioan Hollender**, turistul român care coboară în stația de metrou are surpriza plăcută să dea peste un „Bulevard al Stelelor” vienez. Iar primul nume încadrat în caldarâmul stației este cel al sânmiclăoșeanului **Béla Viktor János Bartók**, pe scurt **Béla Bartók**, compozitor, pianist, folclorist bănățean și universal.

CASTELUL
DISPĂRUTELOR MINUNI

Cea mai vestită familie nobiliară din nord-vestul județului Timiș-Torontal în secolele XVIII-XIX a fost cea a grofilor (conților) Nacu, armâni veniți din Grecia și stabiliți în Banat. Frații Nacu, Hristu și Chiril, au trecut la catolicism și s-au maghiarizat, luându-și numele de Nakó Kristóf și Cziril. Aceștia au cumpărat domeniul de la Sănnicolau la o licitație în anul 1781. La anul 1864, contele Kálmán Nakó (foto, dreapta) a început construirea

castelului, realizat în stil neoclasic și plasat în mijlocul unui parc cu arbori de esență rară. Piesa de rezistență a conacului o constituie turnul medieval care organizează volumetric clădirea cu 99 de încăperi. Iar camerele, conform monografiei Sănnicolaului Mare realizată de prof. dr. Ioan Romoșan, s-au constituit în timp în adevărate săli de muzeu, găzduind piese valoroase: cinci mii de volume ale bibliotecii familiei, un altar Cinquecento, picturi ale ma-

SÂNNICOLAU MARE

eștrilor Lenbach și Schrottberg, o statueta venețiană realizată de Carducci, tablouri de Pettenkofen, Frygies și Blaas, dar și de soția contelui Kálmán Nakó, Berta, o copie după vestitul Tezaur de la Sânnicolau Mare, apoi dulapuri flamande sculptate și încrustate, porțelanuri rare, o casetă de bijuterii care adăpostea scrisori originale primite de la

compozitorii Franz Liszt și Richard Wagner ori de la Francisc (Ferencz) Deák, cel numit „înțeleptul națiu-nii”, român de origine, al cărui chip se află imprimat pe cea

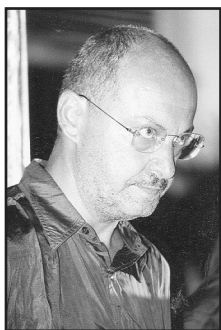

mai valoroasă bancnotă maghiară, cea de 20.000 de forinți. Una din săli găzduia trofeele de vânatoare ale contelui Kálmán aduse din prima sa expediție făcută în Africa. Din păcate, valorile din castelul conților Nakó au dispărut imediat după primul război mondial, când Banatul, pentru scurt timp, s-a aflat sub ocupație sârbească, apoi franceză.

Castelul Nakó, în timp, a avut mai multe destinații: a fost sediul primei școli agricole din România, a devenit sediu legionar în anul 1941 și cazarmă-depозit de armament. După război, ajunge sediul școlii de tractoriști și al școlii agricole din localitate (1949-1951; 1953-1955), spațiu pentru Muzeul Béla Bartók, inaugurat la anul 1981, devine apoi Casă a Pionierilor, discotecă după 1990 și club de calculatoare, pentru ca în primul deceniu al secolului al XXI-lea să funcționeze ca și Casă de Cultură și Muzeu al orașului.

În anul 2001 o parte din vechiul castel a fost retrocedat unor persoane fizice, o altă parte se afla în litigiu. Primăria a reușit în 2013 să-i despăgubească pe foștii proprietari și să intre în posesia întregului castel, beneficiind de fonduri europene pentru despăgubire.

OMUL CARE ALINĂ

Medicul **Ioan Romoșan** s-a născut la 9 august 1952, în Sânnicolau Mare. A absolvit Facultatea de Medicină Generală din Timișoara (1977). Doctor în științe medicale (1990). Medic primar interne-1990. Medic primar gastroenterolog (1993), format la școala **prof. univ. dr. Nicolae**

Barbu. Medic primar nefrologie (1995), format la școala **prof. dr. Constantin Zosin** și **conf. dr. Nicolae Mănescu**. Medic primar imunologie clinică (1997). Membru titular al Societății Naționale Ateneul Român (1996). Membru titular al Academiei de Științe Medicale Române (1997), șeful Clinicii Medicale Universitare Spitalul Universitar C.F.Timișoara (din 1993), profesor universitar, coordonator al învățământului postuniversitar de gerontologie și geriatrie (1997-1998), șef de catedră U.M.F. Timișoara (1996-2000). Conducător de doctorat. Secretar de stat

pentru Buget și Reformă în Ministerul Sănătății, între anii 1996-1998, director la Spitalul Județean Timiș. Șef de Cancelarie la UMF „Victor Babeș”. Membru în numeroase institute medicale de prestigiu: Institutul American de Ultrasonografie în Medicină, membru al Societății Internaționale de Nefrologie, Denver (1981), Paris, Madrid, Membru al Organizației Internaționale EPH Gestosis, membru al Asociației „The Preeclampsia Society” (PES) etc. Redactor șef al periodicului „Newsletter” al Asociației Române de Gerontologie și Geriatrie, București, redactor-șef adjunct al Revistei Române de Nefrologie, București, redactor-șef adjunct al Buletinului Ministerului Sănătății, redactor-șef al revistelor „Timișoara Medicală”, „Lumea Medicală”, „Suplimentul Legislativ Medical”. Membru titular al Comitetului științific redacțional EDTA, membru în Comitetul Director al revistei „International Geriatric Nephrology and Urology”, redactor șef de onoare al „Roumanian Journal of Gerontology and Geriatrics”. Autor al volumelor „**Rinichiul în bolile hepatice/Kidney in liver disease**”, 1995, „**Corelații între bolile digestive și renale**”, 1995, „**Kidney in pregnancy**”, International Seminar, Timișoara, 1995 etc.

SĂNNICOLAU MARE

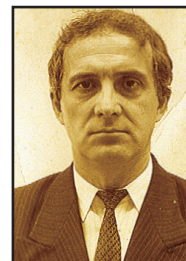
PICTOR ȘI SCENOGRAF

Georgeta Medinski s-a născută în 23 noiembrie 1954 în Sănnicolau Mare. Absolventă a Facultății de Arte Plastice din Timișoara (1976). Membră a U.A.P.R., a avut expoziții personale și de grup în țară și în străinătate: Timișoara, Reșița, Austria, Norvegia, Portugalia, SUA. A realizat scenografia pentru numeroase spectacole de teatru și operă la Teatrul Național, Teatrul German de Stat și Opera Română din Timișoara. Lucrări în colecții de stat și private din: Germania, Grecia, Elveția, Norvegia, Italia, Serbia, Austria, Portugalia, Ungaria, Belgia, Olanda, India, Franța, SUA, Australia, Irlanda. A ilustrat coperta cărților „Tăcerile unui actor” de Mircea Belu și „Poeme” de Roseanu Runte, coperta Colecției „Prozatori Români de Azi”, a cărților „Desfrâu” de Ion Corlan și „Poeme” de Mircea Belu. Premiul pentru scenografie la Festivalul Internațional „Autor '96” pentru spectacolul „Văzătorule, nu fi un melc” de Matei Vișniec. Premiul pentru scenografie al U. A.P. din România (2004). Ordinul Meritul Cultural în grad de Cavaler, Categoria D - „Arta spectacolului”. Societar de onoare al Teatrului Național „Mihai Eminescu” Timișoara. Soțul Georgetei Medinschi, **Andrei Medinski**, este un cunoscut artist plastic și prozator, iar fiica celor doi, **Andreea Medinski Niculescu**, este un apreciat om de televiziune timișorean.

ISTORIC, FIZICIAN,
NUMISMAT, DEPUTAT

Octavian Dogaru s-a născut la 29 ianuarie 1947, în Sănnicolau Mare, județul Timiș. Licențiat în Fizică al Universității din București în anul 1971. Absolvent al Facultății de Istorie - Filosofie din Universitatea București (1980). Doctor în fizică. Doctor în istorie. Președinte și fondator al Societății Numismatice a Banatului. Membru al Societății Numismatice Române. Bursier și absolvent al cursurilor Fundației „C.M. Lerice” din Italia în prospecțiuni arheologice (1976). Lucrează ca cercetător științific, cadru didactic universitar

la Universitatea din Timișoara, la Institutul Agronomic, apoi ca muzeograf principal la Muzeul Banatului. Director al Muzeului Banatului (2000-2004). Asociat unic la firma „Dogaresa”, producătoare de piese numismatice. Editor-manager la publicația „Informația numismatică”.

Inventator în domeniul fizicii. Autor al volumului „**Turbo Pascal: teorie și practică**”, Timișoara, Editura de Vest, 1995.

A fost deputat de Timiș în Parlamentul României, în prima legislatură (1990-1992).

DUȘAN BAISKI

S-a născut pe 11 martie 1955 la Sănnicolau Mare. Absolvent al Școlii de Artă din Timișoara și al Open University Business School (Marea Britanie). Șef de secție (economic-social) la publicația „Agenda” din Timișoara (până în 2009). Are o activitate publicistică remarcabilă atât în țară cât și în străinătate în: „Forum Studentesc”, „Orizont”, Radio Timișoara, Radio București, „Realitatea Bănățeană”, „Tribuna Tineretului” și „Stremljenja” (Serbia). Dintre volumele sale pot fi amintite: „**Averse izolate**” (1984), „**Radiografia unui caz banal**” (1984),

„**Dragoste între umbre**” (poezii, 1990), „**Luna și tramvaiul**” (1990), „**Piața cu paie**” (1994), „**Război pe internet**” (2004). A tradus zece volume din limba sârbă. Membru al U.S.R. și al ASPRO, al Societății Culturale Banatul, APT. Realizator, pe internet, al publicației digitale multilingve „Banat-Media”. A realizat site-ul Biblioteca Banat, care cuprinde cărți integrale ale unor scriitori bănățeni, editate în mai multe limbi. În 1999 a declanșat Proiectul Cultural Rastko-Biblioteca sârbilor din România pe internet, complementar site-ului Proiect Rastko din Banat, inițiator al proiectului Banaterra. Ultima sa realizare este lansarea romanului-labirint „**Zona Maris**” pe internet, care este atât roman, cât și joc pe calculator.